

ДЕНЬ И НОЩЬ

Когато дѣдо Господь направи земята, не можеше да ѝ се нарадва. Всичко му се виждаше хубаво. Той оставяше слънцето да го милва, позволяваше на вѣтъра да развѣва бѣлата му брада, не се сърдѣше, когато червейчета пълзѣха по свѣтлитѣ му дрехи и птички кацах по раменетѣ му. Отъ сутринь до вечерь обикаляше той и навредъ учеше и благославяше. На едни ще рече:

— Не се карайте. Съ добро живѣйте.

На други:

— Защо се оплаквате? Всѣки трѣбва да работи.

А на орача думаше:

— Благословенъ да е труда ти, орачо!

Ходѣше Дѣдо Господь навсѣкжде и много се радваше, че тѣй хубава е земята. Затова рече да премахне нощъта и да остане само день. Да може всѣки непрекъснато да се радва и весели.

И стана день. Слънцето не вдигаше очи отъ земята. Птичкитѣ постоянно виеха гнѣзда и носѣха яйца. Цвѣтата държах главичкитѣ си винаги изправени, а орачътъ не преставаше да оре.

По цѣлата земя бѣше свѣтло и хубаво. Дѣдо Господь не лѣгаше да почине. Светиитѣ му думаша:

— Господи, почини си, стига си ходилъ по земята.

— Какъ да легнешъ, какъ да почивашъ предъ тая хубость!

Но, единъ день Дѣдо Господь забеляза, че на земята нѣщо не върви на добре. Нѣмаше редъ, не се чуваше пѣсень и не полѣхваше миризъ отъ ливадитѣ. Той видѣ еднажъ пжтя отъ земята до небето почернѣлъ.

— Що е това? — Зачуди се дѣдо Господь и се наведе да види по-добре.

Най-напредъ долетѣ една пчелица. Тя едва поемаше дъха си:

— Дѣдо Господи, прати ме нашата царица, молимъ те всички, дай ни почивка. Все работимъ. Загинаха много наши сестрички отъ трудъ.

Прилетѣха птички. Тѣ не запѣха, а проплакаха:

— Дѣдо Господи, смили се надъ насъ. Гласъ не остана все да пѣемъ. Не можемъ криле да повдигнемъ отъ умора. Дай ни сѣнь и почивка.